

## Arrest

**nr. 313 231 van 20 september 2024**  
**in de zaak RvV X / XI**

**Inzake:** X

**Gekozen woonplaats:** ten kantore van advocaat D. GEENS  
Lange Lozanastraat 24  
2018 ANTWERPEN

**tegen:**

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE XI<sup>e</sup> KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 13 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 26 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat D. GEENS.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België op 7 juni 2022 binnenkwam, diende op 8 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 10 augustus 2021 werden verzoeksters vingerafdrukken afgenomen in Italië.

1.3. Op 26 oktober 2023 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot niet-ontvankelijkheid. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 27 oktober 2023 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 08/06/2022*

*Overdracht CGVS: 22/03/2023*

*U werd gehoord op het CGVS op 25 september 2023 van 14u05 tot 15u55. U werd bijgestaan door een tolk Tigrinya-Nederlands. Uw advocaat Anissa Boujdaini loco Loos Bobber was de hele tijd aanwezig.*

## A. Feitenrelaas

*U bent een staatsburger van Eritrea. U bent geboren in Asmara op [...] juli 2004. U bent ongehuwd.*

*U verliet Eritrea in februari 2019 en vluchtte naar Ethiopië omdat u geen militaire training wou volgen en geen soldaat wou worden in Eritrea. Na uw verblijf in Ethiopië reisde u in het kader van een gezinshereniging met uw tante F. naar Litouwen. U bent in Litouwen aangekomen in augustus 2021. U leefde daar bij uw tante F. In Vilnius, waar u verbleef, werd u het slachtoffer van racisme op het openbaar vervoer, racisme in veel winkels waar u uw inkopen deed, en racisme op school. Uw tante vond ook geen nieuwe woning omwille van het bestaande racisme en de discriminatie bij eigenaars van een woning. U maakte ook mee dat de tandarts u niet hielp omdat ze geen Engels sprak. U had ook soms ruzie met de kinderen van uw tante. Omwille van al deze redenen besloot u Litouwen te verlaten. U reisde via Polen, Duitsland en Nederland naar België waar u aankwam op 7 juni 2022.*

*U diende op 8 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming in België in.*

*Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw geboortecertificaat (kopie), een verblijfsdocument uit Litouwen (origineel), een Eritrese identiteitskaart (kopie), een document van de Ethiopische overheid (kopie), documenten van UNHCR (kopie), een gezondheidsdocument van IOM (kopie) en een medisch document uit België (kopie) voor.*

## B. Motivering

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.*

*Uit uw verklaringen en de elementen die voorhanden zijn in het administratief dossier (zie documenten in het administratief dossier) blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Litouwen. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.*

*In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.*

*De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de*

*Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.*

*In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigten van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...*

*Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].*

*Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].*

*Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.*

*U verklaarde dat u bijna dagelijks het slachtoffer van racisme was op het openbaar vervoer. Zo vroegen mensen op de bus u op een beledigende manier zich te verplaatsen en hielden ze hun neus zo vast alsof ze vuil hadden gezien. In ongeveer 70 procent van de winkels waar u naar toe ging werd u achtervolgd alsof u iets wou stelen. U werd ook wekelijks gepest door leerlingen op school omwille van uw afkomst en uiterlijk door middel van specifieke beledigingen (CGVS, 25.09.2023, p. 6-9). Het CGVS betreurt deze spijtige gebeurtenissen die u moest meemaken maar moet u er niettemin op wijzen dat racisme en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging of ernstige schade in de zin van artikelen 48/3 respectievelijk 48/4 van de Vreemdelingenwet inhouden. Om tot dergelijke vervolging of ernstige schade te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin.*

*Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De in casu ingeroepen discriminatie is onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te worden met voormelde vervolging of ernstige schade. Bovendien blijkt op basis van uw verklaringen dat u naar aanleiding van uw ervaringen geen pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Litouwen geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet. Zo heeft*

u op geen enkel moment een klacht ingediend bij de politie. U gaf aan dat u zeventien jaar oud was en niet dacht dat u zelf een klacht kon indienen (CGVS, 25.09.2023, p. 9). U heeft ook geen klacht ingediend tegen de leerlingen op school die u pestten. U heeft zelf de leerkrachten niet zelf op de hoogte gebracht (CGVS, 25.09.2023, p. 12). Het CGVS wil u er in dit verband op wijzen dat u inderdaad bij uw aankomst in Litouwen pas 17 jaar oud was en het daardoor minder evident kan zijn om bepaalde stappen naar bevoegde overheidsinstanties of andere bevoegde instanties te zetten. U had niettemin echter een netwerk in Litouwen dat u daarbij had moeten kunnen helpen. Uw tante F. die u heeft opgevoed en met wie u gezinshereniging had aangevraagd en verkregen (CGVS, 25.09.2023, p. 4-5), verbleef reeds langer in Litouwen en zou u daarbij normaliter moeten kunnen bijstaan. U had eveneens contacten met een assistent bij Caritas (CGVS, 25.09.2023, p. 9-10) die op de hoogte moet zijn van uw juridische mogelijkheden om een klacht bij de politie in te dienen en u eveneens had kunnen bijstaan. Het CGVS wil eveneens benadrukken dat u gevlucht bent uit Eritrea in februari 2019 en gedurende twee jaar en een half in Ethiopië heeft verbleven en daar verschillende procedures heeft doorlopen (DVZ-vragenlijst, vraag 42), wat toch wel duidt op een grote zelfstandigheid, zodat uw leeftijd van 17 jaar bij aankomst in Litouwen, alles samen genomen, dan ook niet kan ingeroepen worden als een verschoningsgrond om geen enkele klacht bij de politie of een andere instantie in te dienen, in die 8 maanden dat u in Litouwen heeft verbleven. Het feit dat Caritas u naar uw mening niet goed zou hebben geholpen (CGVS, 25.09.2023, p. 10) doet hier niets aan af. U had ook de mogelijkheid om samen met uw tante andere hulporganisaties aan te spreken, maar u heeft slechts beperkte inspanningen geleverd om u hierover te informeren bij uw tante. U weet van het bestaan van één ander organisatie maar bent niet zeker over de naam en u geeft niet aan op dat vlak verdere stappen te hebben gezet (CGVS, 25.09.2023, p. 10-11).

U verklaarde eveneens dat u op het openbaar vervoer door een politieagent extra werd gecontroleerd zonder enige reden. De politieagent deed u en uw tante uitstappen, jullie moesten jullie identiteitskaart tonen en u moest buiten de bus wachten zodat jullie bus weg was (CGVS, 25.09.2023, p. 6). Deze eenmalige gebeurtenis kan op zich echter ook niet worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade. Bovendien blijkt uit uw verklaringen ook dat noch uzelf noch uw tante er aan gedacht hebben een klacht hierover in te dienen (CGVS, 25.09.2023, p. 9-10), bijvoorbeeld bij de instantie van het openbaar vervoer in Litouwen.

U verklaarde ook dat uw tante in een slechte woning leefde en geen nieuwe woning vond omwille van het bestaande racisme en de discriminatie bij eigenaars van een woning (CGVS, 25.09.2023, p. 6). Dit zou ongeveer een 15 keer zijn gebeurd, alhoewel u ook aangeeft dat de weigering van de huiseigenaren om een huurcontract af te sluiten ook te maken zou hebben met het feit dat uw tante kinderen heeft (CGVS, 25.09.2023, p. 9). Jullie hebben ook geen beroep gedaan op een overheidsinstantie om een huis te vinden (CGVS, 25.09.2023, p. 10). Ook in dit verband moet er sowieso worden opgemerkt dat noch uzelf noch uw tante een klacht hebben ingediend ten aanzien van discriminerende huiseigenaars. U heeft weliswaar hierover gesproken met een assistent van Caritas die u zou hebben gezegd dat ze de mentaliteit van huiseigenaren niet kunnen veranderen (CGVS, 25.09.2023, p. 10). En hoewel het uiteraard spijtig is dat Caritas u niet verder heeft geholpen bij het formuleren van een klacht moet toch worden opgemerkt dat die reactie an sich opnieuw geen verschoning is om geen klacht in te dienen. Het CGVS wil in dit verband verduidelijken dat, indien u zich niet heeft gewend tot de bevoegde autoriteiten, er moeilijk kan verwacht worden dat de autoriteiten daadwerkelijk optreden. Het doel van een klacht is het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Het CGVS wil in dit verband ook nog herhalen dat u inderdaad pas 17 jaar oud was en het daardoor minder evident kan zijn om bepaalde stappen naar de bevoegde overheidsinstanties of andere bevoegde instanties te zetten maar u niettemin een netwerk in Litouwen had, dat u had kunnen bijstaan, en u zich dus niet louter op uw leeftijd kan beroepen als verschoningsgrond voor het nalaten van het indienen van een klacht bij een overheidsinstantie of een andere instantie.

U verklaarde verder ook dat u eenmaal meemaakte dat de tandarts u niet hielp omdat ze geen Engels sprak. De tandarts werd boos en zei dat u misschien eens moest terugkeren maar ze gaf u geen nieuwe afspraak (CGVS, 25.09.2023, p. 13). Dit is opnieuw een spijtige ervaring maar dit maakt geen daad van vervolging of een situatie van ernstige schade uit. Er moet ook worden opgemerkt dat niets u kon beletten dat u als begunstigde van internationale bescherming ook een andere tandarts, een tandarts die wel Engels kon, had kunnen contacteren na die eerste negatieve ervaring.

Tot slot verklaarde u ook dat u soms ruzie had met de kinderen van uw tante en dit omdat ze u niet wilden helpen bij het huishouden (CGVS, 25.09.2023, p. 7). Deze situatie is echter onvoldoende zwaarwichtig en kan op zich ook niet worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade.

De door u ingediende documenten wijzigen niets aan de voorgaande appreciatie. Uw Eritrese identiteitskaart en uw geboortecertificaat zijn een bewijs van uw identiteit. Het verblijfsdocument uit Litouwen toont aan dat u

*over een Litouwse verblijfsvergunning beschikt tot 21 september 2026. Het document van de Ethiopische overheid, de documenten van UNHCR en het gezondheidsdocument van IOM zijn niet relevant voor het onderzoek van het CGVS. Het medisch document uit België toont aan dat u opvolging geniet bij een psychotherapeut omdat u zich angstig en gestresseerd voelt en u het erg moeilijk heeft met het leven in het opvangcentrum. Een dergelijk psychologisch attest vormt echter geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u uw psychische problemen opliep. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Niets belet u overigens om psychologische hulp te zoeken in Litouwen indien uw problemen in dit verband zouden aanhouden.*

*Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Litouwen geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.*

### C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”*

## 2. De rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

## 3. Over de gegrondheid van het beroep

### 3.1.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- Artikel 3 van het EVRM;
- Artikel 4 van het EU-Handvest;
- Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- Artikel 57/6, § 3, van de Vreemdelingenwet;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de redelijke termijn, het rechtszekerheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Vooreerst voert verzoekster een schending aan van de termijn vooropgesteld in artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet. Het verzoek tot internationale bescherming dateert van 8 juni 2022 en werd overgemaakt aan de commissaris-generaal op 22 maart 2023. Uiteindelijk werd de bestreden beslissing pas genomen op 27 oktober 2023.

In de bestreden beslissing wordt nergens uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd. Er zijn geen redenen voorhanden waarom de wettelijk vereiste termijn van vijftien werkdagen niet kon worden gerespecteerd. Ook op basis van de redelijke termijnvereiste blijkt derhalve dat de commissaris-generaal niet meer over de mogelijkheid beschikt om de aanvraag van verzoekster als niet-ontvankelijk te beschouwen in toepassing van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Door echter op 27 oktober 2023 alsnog de aanvraag van verzoekster als niet-ontvankelijk te beschouwen in toepassing van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet, ondanks de wettelijk vereiste termijn van vijftien werkdagen, schendt de commissaris-generaal de redelijke termijn en het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.

Verder wordt er in de bestreden beslissing nergens verwezen naar een stuk waaruit zou blijken dat verzoekster actueel internationale bescherming geniet in Litouwen. De bestreden beslissing verwijst enkel zeer abstract naar *“de elementen die voorhanden zijn”*. Het kan daarom bezwaarlijk worden gesteld dat actueel of op het moment van het nemen van de bestreden beslissing zou blijken dat verzoekster nog steeds over internationale bescherming zou beschikken in Litouwen.

De bestreden beslissing kan ook niet stellen dat verzoekster de actualiteit van de bescherming die zij voorheen gekregen heeft in Litouwen niet zou betwisten. Verzoekster erkende enkel dat zij tijdens haar verblijf in Litouwen - het land dat zij verliet - kon beschikken over een verblijfsstatuut.

Verzoekster verliet Litouwen geruime tijd geleden. Zij heeft sindsdien geen vaste domicilie meer. Verzoekster reisde via verschillende landen naar België, alwaar zij sinds 7 juni 2022 verblijft. Verzoekster is dus niet meer woonachtig in Litouwen, waardoor zij ook geen zicht heeft op de ontwikkelingen omtrent haar verblijfssituatie in Litouwen. Daarnaast kan de verkregen internationale bescherming worden ingetrokken of beëindigd door de Litouwse autoriteiten.

De bestreden beslissing dient hierom te worden vernietigd, zodat er aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen bevolen worden: met name dat de nodige informatie wordt opgevraagd bij de Litouwse autoriteiten over het actueel karakter van de internationale bescherming dewelke verzoekster heeft verkregen in Litouwen en het hieraan gekoppelde verblijfsrecht.

Vervolgens stelt verzoekster dat ze bij een terugkeer naar Litouwen geen bescherming zal genieten tegen refoulement. Bovendien zal ze bij een terugkeer het slachtoffer worden van onmenselijke en vernederende behandeling gelet op het gebrek aan huisvesting, voldoende werkgelegenheid, onderwijs, ondersteuning en medische bijstand.

Er blijkt niet dat er (effectieve) mogelijkheden zouden zijn voor verzoekster om een menswaardig leven op te bouwen in Litouwen, in tegenstelling tot hetgeen wordt aangehaald in de bestreden beslissing.

Verzoekster is in Litouwen afhankelijk geweest van haar tante, nadat zij in Litouwen toekwam als 17-jarige. Zij lichtte echter toe dat het contact moeizaam verliep en zij regelmatig ruzie had met haar kinderen. Hierdoor verliet zij Litouwen. Verzoekster liet verstaan dat zij momenteel niet meer kan terugkeren naar haar tante, waardoor zij niet langer beschikt over huisvesting en zij niet op haar beroep kan doen om via hulporganisaties in haar basisbehoeften te voldoen bij een terugkeer naar Litouwen. Verzoekster is zelf ook onvermogen. Zij verblijft ook in België in een collectief opvangcentrum van Fedasil, wat haar behoefte onderstreept.

Verzoekster vertoont tevens een psychische kwetsbaarheid. Zij wordt opgevolgd door een psychotherapeut omwille van haar angst en moeilijke levensomstandigheden. De hulp die zij thans verkrijgt wordt doorbroken bij een terugkeer naar Litouwen.

Verzoekster benadrukte verder dat zij op stelselmatige wijze werd uitgesloten van het maatschappelijke leven in Litouwen. Zij ondervond een sterke afkeer voor haar persoon in Litouwen. Verzoekster gaf verschillende voorbeelden waarbij zij racistisch werd bejegend. Verzoekster was zelf niet in de mogelijkheid om klacht in te dienen, in zoverre dit overigens als een effectieve rechtsbescherming kan gelden. Verzoekster wijst er in dit kader op dat in de internationale pers er regelmatig artikels verschijnen over de schrijnende omstandigheden waarin verzoekers om internationale bescherming worden opgevangen.

Verzoekster haalt landeninformatie en rechtspraak aan die de precare omstandigheden voor verzoekers om internationale bescherming benadrukt.

3.1.2. In een aanvullende nota van 24 juli 2024 legt de commissaris-generaal actuele landeninformatie neer met betrekking tot de situatie van (terugkerende) begunstigden van internationale bescherming in Litouwen. De commissaris-generaal betoogt als volgt:

*“Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigden van internationale bescherming in Litouwen, is verwerende partij van oordeel dat algemene rapporten met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Litouwen waarop verwerende partij acht mag slaan, op zich niet toelaten om te concluderen dat elke (terugkerende)*

*begunstigde van internationale bescherming er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Verwerende partij heeft evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin. Verwerende partij stelt vast dat uit de bestreden beslissing genoegzaam kan blijken dat verzoekende partij niet tegemoetkomt aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en daaraan verbonden cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Europees Hof van Justitie. Verwerende partij verwijst hiertoe naar het geheel van de overwegingen in de genomen beslissing, waarin wordt volhard.”*

3.2. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeksters verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer:*

*(...)*

*3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”.*

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende:

*“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016- 2017, nr. 54-2548/001, p. 107).”*

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoekster geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat zij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin een verzoekster internationale bescherming geniet in een EU-lidstaat, *in casu* Litouwen. De bestreden beslissing oordeelt immers terecht dat: *“Uit uw verklaringen en de elementen die voorhanden zijn in het administratief dossier (zie documenten in het administratief dossier) blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Litouwen. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.”*

Waar verzoekster aanvoert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen onderzoek heeft verricht of haar beschermingsstatuut nog wel actueel en effectief is, onderstreept de Raad dat er een onderscheid gemaakt dient te worden tussen de beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Zulk een onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, met name in de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking). Artikelen 13 en 18 alluderen op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Richtlijn 2011/95/EU regelt de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn, is zulks in beginsel niet het geval wat de verleende beschermingsstatus betreft die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd, overeenkomstig artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Richtlijn 2011/95/EU.

Verzoekster brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er in haar hoofde sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de aan haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Het louter aanhalen van de mogelijkheid dat verzoekster niet langer internationale bescherming in Litouwen geniet, is niet van die aard om afbreuk te doen aan deze vaststelling.

Aangezien verzoekster op geen enkele wijze *in concreto* aantoont dat zij niet langer internationale bescherming geniet in Litouwen, wijst niets erop dat verzoekster niet zou kunnen terugkeren naar Litouwen, of dat haar verblijfsvergunning die verband houdt met haar status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen.

3.3. Verzoekster voert aan dat de beslissingstermijn van vijftien dagen voorzien in artikel 57/6, § 3, derde lid, van de Vreemdelingenwet niet werd gerespecteerd door de commissaris-generaal, waardoor deze volgens haar niet meer over de mogelijkheid zou hebben beschikt om haar verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te beschouwen op grond van artikel 57/6, § 3, 3°, van de voormelde wet. De Raad wijst er in dit verband op dat de in artikel 57/6, § 3, van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 15 werkdagen, die begint te rekenen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een termijn van orde betreft en – in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift lijkt te worden betoogd – de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Een overschrijding ervan wordt in deze beroepsprocedure niet gesanctioneerd.

Overigens stelt verzoekster dat naast de voormelde beslissingstermijn van vijftien dagen, tevens de redelijke termijn werd overschreden. Daargelaten de vraag of de bestreden beslissing werd genomen in strijd met een redelijke beslissingstermijn, toont verzoekster in geen geval aan dat de voorgehouden onregelmatigheid verder een invloed zou kunnen hebben op de afloop van de procedure, of een essentieel belang verleent aan de procedure (*cfr.* HvJ 16 juli 2020, nr. C-517/17, punt 70). Bovendien is het in het belang van zowel de lidstaten als de personen die om internationale bescherming verzoeken dat zo spoedig mogelijk een beslissing wordt genomen inzake verzoeken om internationale bescherming, onverminderd het uitvoeren van een behoorlijke en volledige behandeling (Overweging 18 van de Richtlijn 2013/32/EU). *“Ofschoon richtlijn 2013/32 niet tot doel heeft een gemeenschappelijke norm in te voeren met betrekking tot de bevoegdheid om na de nietigverklaring van de oorspronkelijke beslissing inzake een verzoek om internationale bescherming een nieuwe beslissing vast te stellen, blijkt bijgevolg niettemin uit haar doelstelling om te zorgen voor een zo snel mogelijke behandeling van dergelijke verzoeken, uit de verplichting om een nuttig effect van artikel 46, lid 3, te garanderen, en uit de uit artikel 47 van het Handvest voortvloeiende noodzaak om de doeltreffendheid van het beroep te verzekeren, dat elke door die richtlijn gebonden lidstaat zijn nationale wetgeving aldus moet inrichten dat, na de nietigverklaring van de oorspronkelijke beslissing en in geval van terugverwijzing van het dossier naar het semi-rechterlijke of administratieve orgaan als bedoeld in artikel 2, onder f), van deze richtlijn, binnen een korte termijn een nieuwe beslissing wordt vastgesteld die in overeenstemming is met de beoordeling in het vonnis waarbij nietigverklaring is uitgesproken.”* (HvJ 25 juli 2018, nr. C-585/16, punt 148). Het is echter onmogelijk dat, na de vernietiging van de bestreden beslissing, de commissaris-generaal in de hypothese dat de redelijke termijn zou zijn overschreven, alsnog overgaat tot het nemen van een beslissing binnen die termijn.

3.4. In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, blijkt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Litouwen en alle andere EU-lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, overweging 84-85 e.v.).

Verzoekster kan het vermoeden slechts weerleggen wanneer zij aantoont dat de door Litouwen geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Litouwen sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoeksters terugkeer naar Litouwen tot gevolg heeft dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoekster niet in staat is om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en haar in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, overweging 90 e.v.).



Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekster niet aantoonbaar dat haar levensomstandigheden in Litouwen de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak.

Verzoekster herhaalt in haar verzoekschrift de moeilijkheden die zij ondervond in Litouwen. Echter, situaties brengen geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich mee wanneer verzoekster niet in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, overweging 91).

De Raad herneemt de motieven van de bestreden beslissing aangaande de levensomstandigheden in Litouwen voor verzoekster:

*“U verklaarde dat u bijna dagelijks het slachtoffer van racisme was op het openbaar vervoer. Zo vroegen mensen op de bus u op een beledigende manier zich te verplaatsen en hielden ze hun neus zo vast alsof ze vuil hadden gezien. In ongeveer 70 procent van de winkels waar u naar toe ging werd u achtervolgd alsof u iets wou stelen. U werd ook wekelijks gepest door leerlingen op school omwille van uw afkomst en uiterlijk door middel van specifieke beledigingen (CGVS, 25.09.2023, p. 6-9). Het CGVS betreurt deze spijtige gebeurtenissen die u moest meemaken maar moet u er niettemin op wijzen dat racisme en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging of ernstige schade in de zin van artikelen 48/3 respectievelijk 48/4 van de Vreemdelingenwet inhouden. Om tot dergelijke vervolging of ernstige schade te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De in casu ingeroepen discriminatie is onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te worden met voormelde vervolging of ernstige schade. Bovendien blijkt op basis van uw verklaringen dat u naar aanleiding van uw ervaringen geen pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Litouwen geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet. Zo heeft u op geen enkel moment een klacht ingediend bij de politie. U gaf aan dat u zeventien jaar oud was en niet dacht dat u zelf een klacht kon indienen (CGVS, 25.09.2023, p. 9). U heeft ook geen klacht ingediend tegen de leerlingen op school die u pestten. U heeft zelf de leerkrachten niet zelf op de hoogte gebracht (CGVS, 25.09.2023, p. 12). Het CGVS wil u er in dit verband op wijzen dat u inderdaad bij uw aankomst in Litouwen pas 17 jaar oud was en het daardoor minder evident kan zijn om bepaalde stappen naar bevoegde overheidsinstanties of andere bevoegde instanties te zetten. U had niettemin echter een netwerk in Litouwen dat u daarbij had moeten kunnen helpen. Uw tante F. die u heeft opgevoed en met wie u gezinshereniging had aangevraagd en verkregen (CGVS, 25.09.2023, p. 4-5), verbleef reeds langer in Litouwen en zou u daarbij normaliter moeten kunnen bijstaan. U had eveneens contacten met een assistent bij Caritas (CGVS, 25.09.2023, p. 9-10) die op de hoogte moet zijn van uw juridische mogelijkheden om een klacht bij de politie in te dienen en u eveneens had kunnen bijstaan. Het CGVS wil eveneens benadrukken dat u gevlucht bent uit Eritrea in februari 2019 en gedurende twee jaar en een half in Ethiopië heeft verbleven en daar verschillende procedures heeft doorlopen (DVZ-vragenlijst, vraag 42), wat toch wel duidt op een grote zelfstandigheid, zodat uw leeftijd van 17 jaar bij aankomst in Litouwen, alles samen genomen, dan ook niet kan ingeroepen worden als een verschoningsgrond om geen enkele klacht bij de politie of een andere instantie in te dienen, in die 8 maanden dat u in Litouwen heeft verbleven. Het feit dat Caritas u naar uw mening niet goed zou hebben geholpen (CGVS, 25.09.2023, p. 10) doet hier niets aan af. U had ook de mogelijkheid om samen met uw tante andere hulporganisaties aan te spreken, maar u heeft slechts beperkte inspanningen geleverd om u hierover te informeren bij uw tante. U weet van het bestaan van één ander organisatie maar bent niet zeker over de naam en u geeft niet aan op dat vlak verdere stappen te hebben gezet (CGVS, 25.09.2023, p. 10-11).*

*U verklaarde eveneens dat u op het openbaar vervoer door een politieagent extra werd gecontroleerd zonder enige reden. De politieagent deed u en uw tante uitstappen, jullie moesten jullie identiteitskaart tonen en u moest buiten de bus wachten zodat jullie bus weg was (CGVS, 25.09.2023, p. 6). Deze eenmalige gebeurtenis kan op zich echter ook niet worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade. Bovendien blijkt uit uw verklaringen ook dat noch uzelf noch uw tante er aan gedacht hebben een klacht hierover in te dienen (CGVS, 25.09.2023, p. 9-10), bijvoorbeeld bij de instantie van het openbaar vervoer in Litouwen.*

*U verklaarde ook dat uw tante in een slechte woning leefde en geen nieuwe woning vond omwille van het bestaande racisme en de discriminatie bij eigenaars van een woning (CGVS, 25.09.2023, p. 6). Dit zou*

ongeveer een 15 keer zijn gebeurd, alhoewel u ook aangeeft dat de weigering van de huiseigenaren om een huurcontract af te sluiten ook te maken zou hebben met het feit dat uw tante kinderen heeft (CGVS, 25.09.2023, p. 9). Jullie hebben ook geen beroep gedaan op een overheidsinstantie om een huis te vinden (CGVS, 25.09.2023, p. 10). Ook in dit verband moet er sowieso worden opgemerkt dat noch uzelf noch uw tante een klacht hebben ingediend ten aanzien van discriminerende huiseigenaars. U heeft weliswaar hierover gesproken met een assistent van Caritas die u zou hebben gezegd dat ze de mentaliteit van huiseigenaren niet kunnen veranderen (CGVS, 25.09.2023, p. 10). En hoewel het uiteraard spijtig is dat Caritas u niet verder heeft geholpen bij het formuleren van een klacht moet toch worden opgemerkt dat die reactie an sich opnieuw geen verschoning is om geen klacht in te dienen. Het CGVS wil in dit verband verduidelijken dat, indien u zich niet heeft gewend tot de bevoegde autoriteiten, er moeilijk kan verwacht worden dat de autoriteiten daadwerkelijk optreden. Het doel van een klacht is het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Het CGVS wil in dit verband ook nog herhalen dat u inderdaad pas 17 jaar oud was en het daardoor minder evident kan zijn om bepaalde stappen naar de bevoegde overheidsinstanties of andere bevoegde instanties te zetten maar u niettemin een netwerk in Litouwen had, dat u had kunnen bijstaan, en u zich dus niet louter op uw leeftijd kan beroepen als verschoningsgrond voor het nalaten van het indienen van een klacht bij een overheidsinstantie of een andere instantie.

U verklaarde verder ook dat u eenmaal meemaakte dat de tandarts u niet hielp omdat ze geen Engels sprak. De tandarts werd boos en zei dat u misschien eens moest terugkeren maar ze gaf u geen nieuwe afspraak (CGVS, 25.09.2023, p. 13). Dit is opnieuw een spijtige ervaring maar dit maakt geen daad van vervolging of een situatie van ernstige schade uit. Er moet ook worden opgemerkt dat niets u kon beletten dat u als begunstigde van internationale bescherming ook een andere tandarts, een tandarts die wel Engels kon, had kunnen contacteren na die eerste negatieve ervaring.

Tot slot verklaarde u ook dat u soms ruzie had met de kinderen van uw tante en dit omdat ze u niet wilden helpen bij het huishouden (CGVS, 25.09.2023, p. 7). Deze situatie is echter onvoldoende zwaarwichtig en kan op zich ook niet worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade.

De door u ingediende documenten wijzigen niets aan de voorgaande appreciatie. Uw Eritrese identiteitskaart en uw geboortecertificaat zijn een bewijs van uw identiteit. Het verblijfsdocument uit Litouwen toont aan dat u over een Litouwse verblijfsvergunning beschikt tot 21 september 2026. Het document van de Ethiopische overheid, de documenten van UNHCR en het gezondheidsdocument van IOM zijn niet relevant voor het onderzoek van het CGVS. Het medisch document uit België toont aan dat u opvolging geniet bij een psychotherapeut omdat u zich angstig en gestresseerd voelt en u het erg moeilijk heeft met het leven in het opvangcentrum. Een dergelijk psychologisch attest vormt echter geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u uw psychische problemen opliep. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Niets belet u overigens om psychologische hulp te zoeken in Litouwen indien uw problemen in dit verband zouden aanhouden.”

In haar verzoekschrift herhaalt verzoekster haar persoonlijke problematiek die ze ervaarde in Litouwen. Hiermee doet zij geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing, omtrent deze verklaringen gedane, pertinente en correcte vaststellingen. Het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete argumenten en elementen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen, waarbij zij echter geheel in gebreke blijft. Gezien de motieven in de bestreden beslissing niet dienstig worden weerlegd, blijven deze onverminderd gehandhaafd.

In de door beide partijen bijgebrachte informatie inzake situatie van asielzoekers, migranten en vluchtelingen leest de Raad dat aan de Litouws-Wit-Russische grens gevallen van push-backs zijn gedocumenteerd. Verder wordt er gerapporteerd over gebrek aan toegang tot de asielpcedure voor personen die erin geslaagd waren het grondgebied van Litouwen te betreden en automatische detentie van personen die de intentie kenbaar maakten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. De omstandigheden in de detentiecentra in Litouwen worden in de rapporten en artikelen omschreven als erbarmelijk en totaal ongeschikt voor het huisvesten van verzoekers om internationale bescherming voor lange periodes. Er is onvoldoende toegang tot medische en psychologische zorg en er zijn gevallen van seksueel geweld en racistisch taalgebruik door grenswachten en personeel in de detentiecentra gedocumenteerd. Uit de informatie over het discours in media en beleid over vluchtelingen in Litouwen blijkt dat de publieke opinie in het land overwegend negatief staat tegenover vluchtelingen en dat de perceptie in de media wordt gevoed

dat vluchtelingen Litouwen enkel als een transitland beschouwen en niet willen integreren. Verder hebben NGO's melding gemaakt van het feit dat vluchtelingen door de taalbarrière verhinderd werden om toegang te krijgen tot medische en psychologische hulpverlening.

De Raad stelt vast dat de beschikbare bronnen vooral de situatie van verzoekers om internationale bescherming tijdens de asielprocedure beschrijven en dat hieruit blijkt dat de behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Litouwen zeer problematisch kan zijn en dat hun mensenrechten frequent geschonden worden. Wat de situatie van statushouders betreft blijkt uit deze informatie dat de taalbarrière een belangrijke hinderpaal vormt voor vluchtelingen om toegang te krijgen tot (psychologische) hulp en worden zij net als andere migranten in Litouwen geconfronteerd met een vaak negatieve en xenophobe benadering in de media en het discours van het beleid. Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de neergelegde informatie geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*, ook al zou de situatie in Litouwen gekenmerkt worden door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91).

Verder ligt geen informatie voor waaruit zou kunnen blijken dat de aan personen, zoals verzoekster, die internationale bescherming hebben gekregen en naar Litouwen terugkeren een reëel risico lopen in een situatie van verregaande materiële deprivatie te belanden als gevolg van de onverschilligheid van de Litouwse autoriteiten.

Met de loutere verwijzing naar het artikel in de ELENA Weekly Legal Update van 18 maart 2022 inzake het oordeel van een Duitse rechter dat een verzoeker om internationale bescherming niet mocht worden teruggestuurd in toepassing van de Dublin Verordening omwille van de tekortkomingen in het Litouwse asielsysteem en het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM toont verzoekster dit evenmin aan. Hieruit kan enkel worden afgeleid dat een Duitse rechter in 2022 van mening was dat ingevolge de situatie voor verzoekers om internationale bescherming in Litouwen de toepassing van de Dublin-verordening in hun individuele geval een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM inhield. De bestreden beslissing heeft niet de toepassing van de Dublin-verordening tot voorwerp, maar de vraag of er redenen zijn om het verzoek om internationale bescherming van verzoekster die reeds internationale bescherming heeft verkregen in Litouwen al dan niet ontvankelijk moet verklaard worden, waarbij de commissaris-generaal tot het besluit is gekomen dat dit niet het geval is, rekening houdend met alle elementen die haar zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die haar reeds werd toegekend in Litouwen.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

3.5. De Raad kan de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP